

Nejvyšší objev

La Mere

Chceme-li učinit dokonalý pokrok, musíme vybudovat ve své vědomé bytosti silnou a čistou duševní syntézu, která nám může být záštitou před pokušením zvenčí, mezníkem uchraňujícím nás všech zacházek, majákem ozařujícím naši cestu bouřlivým mořem života.

Každý musí tuto duševní syntézu zbudovat podle svých vlastních sklonů, podle spřízněnosti své bytosti, podle svých vlastních tužeb. Ale chceme-li, aby byla něčím vskutku živoucím a zářivým, musí být jejím středem představa, která našemu rozumu je symbolickým znázorněním toho, co je středem všeho bytí, toho, co je naším životem a naším světlem.

Této představě, vyjádřené velebnými slovy, učili v různých podobách všichni velcí učitelé ve všech zemích a v každém věku.

Já každého jedince a velké vesmírné Já jedno jsou. Ježto vše co je, je ve svém jádru a ve své podstatě od nepaměti, proč rozlišovat mezi bytím a jeho zdrojem, mezi námi a tím, co klademe na počátek ?

Staré tradice měly pravdu, když pravily: „My a Zdroj našeho bytí, my a náš Bůh jedno jsme.“

A tato jednota by neměla být chápána jen jako pouhý vztah sjednocení více nebo méně těsného a důvěrného, nýbrž jako pravá totožnost.

Jestliže tedy člověk, který hledá Božské, se pokouší postupně vystoupit k nedostupnému, zapomíná, že všechno jeho vědění, všechno jeho vnitřní nazírání by ho nemohlo dovést o jediný krok kupředu v tomto nekonečnu, on neví, že to, čeho se chce dobrat, domnívaje se, že je to tak daleko od něj, je v jeho nitru.

Neboť jak může vědět něco o zdroji věcí, dokud si není vědom tohoto zdroje ve svém nitru ?

Jen pochopí-li sám sebe, naučí-li se znát sebe sama, může učinit nejvyšší objev a v úžasu zvolat jako patriarcha, o němž mluví Bible: „Zde je dům Boží a já to nevěděl !“

Proto je nutno vyslovit vznešenou myšlenku, tvůrčí příčinu hmotných světů tak, aby všichni slyšeli slovo, které naplňuje nebesa a zemi.

„Já jsem ve všech věcech a ve všech bytostech !“

Až všichni toto poznají, pak den zaslíbený, den velké proměny bude nadcházet. Až člověk v každém atomu Hmoty pozná vůli Boží, která v něm přebývá, až v každém člověku bude jeho bratr umět vidět Boha, pak mráкотné temno změní se v úsvit zaplašující temnotu, nepravdu, nevědomost, pochybení a utrpení, pod jejichž tíhou klesá všechna Příroda. Neboť „celá Příroda trpí a nařiká čekajíc, aby se zjevíli Synové Boží.“

Tot' věru ústřední myšlenka shrnující v sobě krátce všechny ostatní, myšlenka, kterou bychom měli mít na paměti jako Slunce ozařující celý náš Život.

Proto vám ji dnes připomínám. Neboť půjdeme-li svou cestou nesouce myšlenku tuto v Srdci svém jako nejvzácnější klenot, jako nejdrahocennější poklad, připustíme-li, aby konala své dílo osvětlení a přeměny v našem nitru, poznáme, že žije v jádru každé věci a každé bytosti a v ní budeme cítit podivuhodnou jednotu vesmíru.

Pak si uvědomíme, jak nicotné a dětinské jsou naše nepatrné radosti, naše pošetilé spory, naše malicherné vášně, naše slepá rozhorlení. Uvidíme, jak naše malé chyby se rozplynou, jak poslední bašty naší omezené osobnosti, našeho nevědomého sobectví zmizí. Ucítíme, že jsme unášeni velebným prvkem pravé duchovnosti, vyplavujícím nás z našeho omezeného rozpoložení mysli, z našich těsných hranic.

Individuelní Já a vesmírné Já jedno jsou, v každém světě, v každé bytosti, v každé věci, v každém atomu je přítomno Božství a je posláním člověka, aby Je zjevoval.

Proto si člověk musí uvědomovat přítomnost Božství ve svém nitru. Někteří musí projít opravdovou dobou učení, aby k tomu dospěli, jejich sobecká bytost je příliš pohlcuje, je příliš ustálená, konzervativní a dlouhý a krušný je s ní boj. Jiní naopak jsou více neosobní, více tvární, zduchovnělejší, vcházejí snadno ve styk s nevyčerpatelným božským zdrojem své bytosti. Ale i ti - nezapomínejme - musí se oddávat denně, ustavičně soustavné práci přizpůsobování a přeměny, aby nic v jejich nitru nemohlo opět zatemnit záření tohoto čistého světla.

Ale jak se změní hledisko, dobere-li se člověk jednou tohoto hlubokého vědomí ! Jak se rozšíří pochopení, jak vzroste blahově !

O tom řekl jeden mudrc:

„Rád bych, aby každý z nás dospěl ke stavu, kdy dovede postřehnout Boha v nitru, jenž přebývá v nejšpatnější lidské bytosti, místo aby ji zatracoval, řekl by: „Povstaň, zářivá bytosti, ty kteráš navždy čistá, ty, která neznáš zrození ani smrti, povstaň nadevše mocná a projeví svou přirozenost.““

Jednejme podle tohoto krásného slova a uvidíme, že vše okolo nás se promění jakoby zázrakem.

To je postoj pravé lásky, vědomé a jasnozřivé lásky, která ví, jak hledět za zdání, jak chápat navzdory slovům, lásky, která přes všechny překážky dlí v neustálém sjednocení s hlubinami.

Jakou váhu mají naše hnutí a naše žádosti, naše úzkosti a vášně, naše utrpení a naše zápasy, všechny ty vnitřní proměny přílišně zdramatizované naší neovládanou představivostí - jakou váhu mají před touto velkou, touto vznešenou, touto Božskou Láskou, která se nad nás naklání z nejvnitřnějších hlubin naší bytosti, shovívavá k našim slabostem, napravujíc naše omyly, hojíc naše rány, omývající celou naši bytost svými obrozujícími proudy ?

Neboť Božství v nitru se nikdy nevnučuje, nikdy nevznáší žádného nároku, nikdy nehrozí, nabízí se samo, skrývá se a zapomíná na sebe v Srdci všech bytostí a všech věcí, nekárá nikoho, ani nesoudí, neproklíná ani neztrácuje, nýbrž ustavičně zdokonaluje bez nucení, napravuje bez výčitek, povzbuzuje bez netrpělivosti, aby obohacovalo každého poklady, které je schopen přijmout. Je Matkou, jejíž láska podpírá a posiluje, střeží a chrání, radí a utěšuje. Poněvadž vše chápe, vše snáší, vše omlouvá a promíjí, všeho se naděje a vše připravuje, zahrnujíc vše v sobě, nemá ničeho, co by nenáleželo všem, poněvadž vládne nade všemi, je služebníkem všech a proto všichni, malí i velcí, kteří chtějí býti králi s ní a bohy v ní, se stávají jako ona nikoliv despoty, nýbrž služebníky mezi bratřími svými.

Jak krásná je tato skromná úloha služebníka ! Je to úloha všech těch, kdož by chtěli zjevovat a hlásat Boha, který je ve všem, Božskou Lásku, která oživuje vše.

A dokud nejsme schopni následovat jejich příkladů a stát se jako oni pravými služebníky, dejme se proniknout a přetvořovat touto Božskou Láskou a odevzdejme Jí bez výhrady tento podivuhodný nástroj, naše tělo. Ona způsobí, že se vzepne k nejvyššímu výkonu na každé rovině činnosti.

Abychom dospěli k tomuto naprostému sebezásvěcení, jsou dobré všechny prostředky, všechny metody mají svou cenu. Zcela nezbytné je jediné setrvat v odhodlání, že dojdeme cíle. Neboť pak všechny studia, kterými se člověk zabývá, všechny skutky, které koná, všechny lidské bytosti, se kterými se setká, všechny nám přinesou nějaký náznak a nějakou pomoc, nějaké světlo, které by nás vedly cestou.

Dříve než skončím, připojím několik stránek určených těm, kteří již učinili některé pokusy zdánlivě bezúspěšné, těm, kteří poznali osidla na cestě a změřili svou vlastní slabost, těm, jimž hrozí nebezpečí, že pozbudou důvěry a odvahy. Určeny, aby probudily naději v srdcích těch, kdož trpí, byly tyto stránky napsány duchovním pracovníkem ve chvíli, kdy těžké zkoušky všeho druhu se na něj valily jako očišťující plameny.

Vy, kteří jste unaveni, zdeptáni a sklíčení, vy, kteří klesáte, kteří se snad domníváte, že jste poraženi, slyšte hlas přítele: on zná vaše žaly, sdílel je, trpěl jako vy samotami, obtížen břemenem dne, poznal hlad a žízeň, osamělost a opuštěnost i bídu srdce - nejkrutější ze všech. Poznal i hodiny pochybování, zná omyly, chyby, malomyslnost, slabosti všeho druhu.

A přece vám praví: ODVAHU !

Naslouchejte ponaučení, které každého jitra vycházející Slunce přináší zemi v ranních paprscích svých. Je to ponaučení naděje, poselství útěchy.

Vy, kteří pláčete, vy, kteří trpíte, vy, kteří se chvějete, neodvažující se předvídati konce svých bolestí, konce svých utrpení, hleďte: Není noci bez rozbřesku dne a když temnota je nej hustší, blíží se svítání. Není mlhy, kterou

Slunce nerozptýlí, není oblaku, který nepozlatí, není slzy, kterou jednoho dne neосуší, není bouře, po níž nezazáří vítězná jeho duha, není sněhu, který neroztaví, ani zimy, kterou nepromění v jásající vesnu.

A ani pro vás není zármutku, který by nebyl vyvážen blažeností, není bídy srdce, která by nemohla být proměněna v radost. Není porážky, která by se neobrátila ve vítězství, není pádu, který by se nezměnil v rozlet k větším výšinám, není osamělosti, která by se nemohla stát pravým ohniskem života, není nesouzvuku, který by se nerozplynul v harmonii, někdy je to právě neporozumění dvou duší, které nutí dvě srdce, aby se otevřela shodě. Zkrátka není slabosti tak neskonalé, aby se nemohla změnit v sílu. Právě v největší slabosti se zlíbí Všemocnému, aby se zjevil.

Slyš, dítě, které se cítíš tak zlomeným, tak skleslým, které nemáš již ničeho, čím bys zakrylo bídu svou a živilo svou pýchu, přece ještě nikdy nebylos tak veliké ! Jak blízko je vrcholům ten, kdo se probouzí v hlubinách ! Neboť čím hlubší je propast, tím více se zjevují výšiny.

Nevíš, že nejvznešenější síly vesmírných rozloh vyhledávají nejneprůhlednější roušky Hmoty a jimi se přiodívají ? Ó, těch přeslavných zásnub svrchované Lásky s nejskrytější tvárností, touhy temnoty s nejnádhernejším Světlem !

Když těžká zkouška a pochybení tě srazily k zemi, když jsi se propadl do bezedné hloubky utrpení, nermuť se nikterak, neboť právě zde tě Božská Láska a nejvyšší požehnání najdou !

Poněvadž jsi byl vyzkoušen v ohni očišťujícího hoře, čekají tě slavné vzestupy.

Jsi v pustině: nuže naslouchej hlasům mlčení. Hluk pochvalných slov a potlesku zvenku blažil tvůj sluch, ale hlasy mlčení budou blažiti duši tvou, probouzejíce v tobě ozvěnu hlubin, píseň božských harmonií !

Kráčíš hlubokou nocí: nuže sbírej neocenitelné poklady temnoty. Jasná záře slunce svítí na cesty rozumu, ale mír hluboké noci skrývá cesty zdokonalení, tajemství duchovního bohatství.

Jdeš stezkou, na níž jsi zbaven všeho, je to cesta k hojnosti. Když ti nezůstalo nic, vše bude ti dáno.

Těm, kdo jsou opravdoví a přímí, z nejhoršího vždy vzejde to nejlepší.

Každé zrnko, které je vloženo do země, zrodí jich tisíce. Každý úder perutě bolesti může být rozletem k slavným vrcholům.

A když nepřítel běsní proti člověku, vše, co podniká, aby ho potřel, slouží k tomu, aby ho učinilo větším.

Naslouchej příběhu světů !

Hleď, zdá se, že velký nepřítel vítězí. Vrhá v noc bytosti světla a noc oplývá hvězdami. S rostoucí zběsilostí bojuje s činností vesmíru, útočí na neporušenost říše prvotní sféry, otrásá její harmonií, rozděluje ji a znovu rozděluje, rozhazuje její prach do čtyř stran nekonečnosti, a hle, prach se mění v zlatou setbu, která zúrodňuje nekonečno a naplňuje je světy, které budou

kroužit nadále na širší dráze prostoru kolem svého věčného středu, tak samo rozdělení rodí bohatší a hlubší jednotu a zmnohonásobujíc vnějšek hmotného vesmíru zvětšuje říši, kterou se vydalo zničit.

Krásný byl zajisté zpěv prvotních sfér kolébaných na řadrech vesmíru. Ale oč krásnější a vítězoslavnější je symfonie konstelací, hudba sfér, nekonečný chorál naplňující nebesa nepřetržitým hymnem vítězství.

Slyš dále ! Žádný stav nebyl nikdy povážlivější, než stav člověka, když byl odloučen na zemi od svého Božského Zdroje. Nad ním rozkládala se nepřátelská přední bašta uchvatitele a u bran obzoru stáli na stráži žalárníci ozbrojení plamennými meči. Poněvadž tehdy již nemohl sestoupiti ke Zdroji života, vytryskl pramen v jeho nitru, poněvadž již nemohl přijímat Světlo shůry, zazářilo v samém středu jeho bytosti, poněvadž již nemohl dojít spojení s Láskou nadsmyslnou, tato Láska se sama přinesla v zápalnou oběť, dala se sama co svatodar, vyhledávajíc každou pozemskou bytost, každé lidské já za svůj příbytek a svatostánek.

A proto v této Hmotě, opovržené, ale úrodné, siré, ale požehnané, každý atom chová v sobě myšlenku Boží, v nitru každé bytosti přebývá Božství a není-li nic v celém vesmíru tak křehké jako člověk, nic není ani tak božské jako on !

Věru, věru, v ponížení najdeš kolébku slávy !